

Sygn. akt II Ka 122/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Robert Pelewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Tutro

w sprawie **O. F.**

obwinionego o wykroczenie z art. 86 § 2 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 12 czerwca 2014 roku w sprawie sygn. akt II W 2076/13

I. na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w. i art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. **uchyla** zaskarżony wyrok **umarza** postępowanie w sprawie o wykroczenie przeciwko O. F., a kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt **II Ka 122/15**

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 11 sierpnia 2015 r.

O. F. został obwiniony o to, że :

1) w dniu 02.07.2013 r. około godz. 19.50 w R. na ul. (...) na drodze publicznej kierując motorowerem marki C. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, w wyniku błędnej techniki jazdy oraz niezachowania szczególnej ostrożności zjechał na przeciwny pas ruchu i zderzył się z jadącym z przeciwnego kierunku ruchu samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego uszkodzeniu uległy oba pojazdy. Czynem swoim spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 2 kw;

2) w dniu 02.07.2013 r. około godz. 19.50 w R. na ul. (...) na drodze publicznej kierując motorowerem marki C. o nr rej. (...) nie korzystał z hełmu ochronnego pomimo takiego obowiązku,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 40 ust. 1 PoRD.

Wyrokiem z dnia 12.06.2014r., w sprawie II W 2076/13, Sąd Rejonowy w Rzeszowie:

- uznał obwinionego O. F. za winnego tego, że w dniu 02.07.2013r. około 19.50 w R. na ul. (...) na drodze publicznej kierując motorowerem marki C. o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu nie zachowując należytej ostrożności, zjechał na przeciwny pas ruchu i zderzył się z jadącym z przeciwnego kierunku ruchu samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego uszkodzeniu uległy oba pojazdy, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz popełnienia wykroczenia opisanego wyżej w pkt. 2 stanowiących wykroczenia z art. 86 § 2

kw i art. 97 kw i za to na podstawie art. 86 § 2 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 400 zł;

- na zasadzie art. 118 § 1 kpow w zw. z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. nr 118 poz. 1269) i art. 3 ust. 1 i art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. tj. 1983 nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądził od obwinionego w całości koszty postępowania w kwocie 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków oraz w kwocie 40 zł tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył osobistą apelacją obwiniony O. F., zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezzasadnym przyjęciu, że w dniu 02.07.2013r. obwiniony w stanie nietrzeźwości kierował swoim motocyklem i nie korzystał w tym czasie z hełmu ochronnego, a ponadto w wyniku błędnej techniki jazdy i niezachowania szczególnej ostrożności spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Formułując powyższy zarzut obwiniony odesłał do argumentacji zawartej w apelacji od wyroku II K 1017/13 Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 6.03.2014r., mocą którego obwiniony został uznany także za winnego popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a§1 kk.

W konkluzji apelacji, obwiniony wniósł o uniewinnienie go lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu stwierdził, co następuje:

Apelacja obwinionego O. F. jest bezprzedmiotowa ze względu na zaistnienie okoliczności opisanej w art. 5 § 1 pkt 8 kpw, a której wystąpienie na etapie postępowania odwoławczego z mocy art. 104 § 1 pkt 6 kpw, implikuje konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia.

O. F. zaskarżonym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 12.06.2014r. w sprawie II W 2076/13 został ukarany za popełnienie wykroczeń kwalifikowanych z art. 86 § 2 kw i z art. 97 kw w zw. z art. 40 ust. 1 PoRD, a popełnionych przez niego w ramach jednego czynu w dniu 2.07.2013r. około godz. 19:50 w R. na ul. (...). Równoległe do postępowania w sprawie o wymienione wykroczenia, zgodnie z treścią art. 10 kw, toczyło się wobec O. F. postępowanie w sprawie karnej o popełnienie przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a§1 kk. W sprawie karnej zarejestrowanej pod sygn. II K 1017/13 w dniu 6.03.2014r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie wydał wyrok skazujący. Wyrok ten został jednak zmieniony przez Sąd Odwoławczy – Sąd Okręgowy w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 3.10.2014r., w sprawie II Ka 285/14, w ten sposób, że O. F. został uznany „za winnego tego, że w dniu 02.07.2013 r. około godziny 19:30 w R. na ulicy (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki C. o numerze rejestracyjnym (...) czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 87 § 1 kw”.

Od momentu uprawomocnienia się tego orzeczenia dekompozycji uległy realizowane do tej pory odnośnie inkryminowanego zachowania O. F. przesłanki z art. 10§1 kw, a zastosowanie znalazł art. 9§1 kw, zgodnie z treścią którego, jeżeli czyn wyczerpuje znamiona wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy, stosuje się przepis przewidujący najsurowszą karę (zob. A. Marek: Prawo wykroczeń, Warszawa 2001, s. 67; M. Bojarski, W. Radecki: Kodeks wykroczeń. Komentarz, Warszawa 1998, s. 37; J. Wojciechowski: Kodeks wykroczeń. Komentarz. Orzecznictwo, Warszawa 1999, s. 18). Kodeks wykroczeń w art. 9 § 1 wyraża - choć nie tak bezpośrednio, jak art. 11 § 1 kk - zasadę że „ten sam czyn stanowić może tylko jedno wykroczenie”, statuując jednocześnie tzw. eliminacyjny zbieg przepisów ustawy, zgodnie z którym w razie wyczerpania jednym czynem znamion wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy następuje redukcja naruszonych przepisów do tego z nich, który przewiduje najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów. Jeżeli zatem dojdzie do złamania tej zasady i w różnych postępowaniach sprawca zostanie obwiniony za chociażby jedno z tych wykroczeń, a następnie prawomocnie ukarany zamiast za jeden czyn wyczerpujący znamiona wykroczeń zawartych w dwóch lub więcej przepisach ustawy, w rozumieniu art. 9 § 1 kw, to przywrócenie stanu zgodnego z prawem implikuje na mocy art. 104 § 1 pkt 6 kpw w zw. art. 5 § 1 pkt 8 kpw konieczność umorzenia postępowań

toczących się w innych sprawach, także na etapie postępowania odwoławczego. W realiach rozpoznawanej sprawy, postępowanie co do tego samego czynu obwinionego, w rozumieniu art. 9 § 1 kw, zostało prawomocnie zakończone wyrokiem sądowym z dnia 2.10.2014 r. (art. 5 § 1 pkt 8 kpw), co oznacza, że wystąpiła okoliczność stanowiąca w swojej istocie bezwzględną przyczynę odwoławczą, w rozumieniu art. 104 § 1 pkt 6 kpw, a ponieważ została dostrzeżona dopiero na etapie postępowania odwoławczego, to Sąd Odwoławczy zobligowany był do uchylecia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania (art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw).

Wydając orzeczenie reformatoryjne Sąd Odwoławczy działał w oparciu o przepisy art. 437§1 i 2 kpk i art. 456 kpk w zw. z art. 109§2 kpw. Natomiast rozstrzygnięcie dotyczące kosztów postępowania zapadło po myśli art. 118§2 kpw.